

Fourth

Fourth

Ово је збирка о љепотима,
бајкама и мугама мога дје-
тинства које и данас носим
са собом по овој турској
свијетлу.

Београд, 6. августа 1981.

Патролице

Пана - пана, пана - пана!
Неко сесом кроз нот сипана.
А кроз грање месец, вири,
оги мирн:

Охо-хо,
ко је то?

То је ситарни рача бора,
ноћни ситарнар код одбора.
Пана појом, токи сира:
Један-два, један-два!

Кад на круци међвјед Зира,
назрелије крумке дира,
ка кад рача бору виђе,
ојмак сиђе.

Зрати сирне, дити и ја
патролица.

Ојмак с тобом идем ја,
Један-два, један-два!

Иду даме, кад крај пана,
преде нека звјерка пана,
оги сјаје, сирахота је.

Ко је, шта је, коју је подио ?

Синој ! Ко нде ?

Мачак Пото !

У лову сам, браћо, бив,
Нити ја нисам уловно.
Нема грозје, грозје мој,
ни ја није кам, закам твој.
Прими ме, биву и ја
напрохуја.

Свијеста а вама крећем ја,
један-два, један-два !

Напомене, ситазом нијекози,
Купуспитиу дукоту некози,
кад главне неко купити,
Кератак рејити, гује ути.
Не одиша зленир нека.

Ко је мачо ?

Синари зва !

Зогуја ми самовање,

сипраховање
и бјежање.
Истини вам кажем толи,
несетим и ја у пашероли.
Врло брзо журим ја:
двапут - два,
двапут - два!

Мрка капа, зла прилика,
набасаме на лејника;
огни звјерске, тачије,
блага - тачијо свражије!
Жмирну лејник кад не виђе,
у паше му срце сиђе,
нит мила бивну,
нит мила рече,
век - ушере.
Као звјезде ноге језде!

Лиза бивну:

Другови!

За лејникови журим сви!

Сшари зека шрку воан
на новика:

Закопи!

Знаде зека варке мноте
на лейнику међу ноте,
хота - цун!

Насред пута лейник - дун!
сва небеска вије свјетла,
прами брза као мотла!

Скочи марак: сржске - сржске!
на лейнику лудна држк,
редн брзду за паразу.

Медо за ниси годанрја,
продера се:

Држител за!

Меувједова маја раун,
све лейнику отпозедн,
прами, лунта:

Плати - цунта, маја - цунта!

А назади ми се сирине
носи уже,
па ретника брзо вене,
вудски синеже,
то му годн,
за бразу та путем водн.

Кајде са мном, рато моја,
бубара је кука твоја!

Пред бубаром мео синари,
држи пунку и сиражари.

Ма прозору марак пазн,
брке сузе,
да се ретник не извузе.

Синари зека, брза ријека,
мај не куца,
гурн као хитра муча,
прескакује мном и граду
носи исто војном мчаду
Команданте,

дружбе мени,
лејтника смо уловили!

Напомена:

Ово је прва моја књига за
зјезу, написана 1943. године у
село Видничу, у Босни.

Први позитивни читацац био је
ијесник Скендер Куреновић.
Он ме је похвалио и охрабрио
да издам књигу ијесне за
наше најмање.

Б. Ж.

Славни новач

Када најкада стијет високим,
по мрак у нама зека дође,
ја у дами, иза куће,
свукот младе воћке глате

Кау сам рчо мо од феде,
жжарка ми плажу крвца,
ја се спремам, милој дано,
да уловим повождрвца.

Жречко сам са мохајом,
у кризу ми торк нага,
да поштањем пувен новачу
као славни Мика „Брада“.

Другим, рекаш, сам у тмичи,
век је био касвим каско,
кад одједном, мичи ми се,
мешто мучиш „громогласно“.

Ја знавареке тоути зучини ;
„Помоћ, шумку, журн, шумк !
Ситица их за мном журн,
та су вури на ошудуци !“

Веће бити вам ситица? -
смирује ме бего вјешто,
а ја онда признам скројно:
„Шумкуло је малак нешто !“

Од ме токи, ето јага,
позвање ме - Миле Брага.

Поданица

Лиси процувета вискибада
и прелепни данн сину,
дружина се тркова сусетом
према нашем скароту муну,
ту је право тралкиње
како наше срце митје.

Мирамо се, митја - ланца
и хајдука, дан за даном,
замешеско вртје вртје:
Вучо рањује са Јапаном.
И тек сунот, мачна мива
смирн кетје дојовника.

Ту сам срео поданицу,
ни и сун је нећем снити
у плаву јој косу тапнух:
"Павон ту се ожениши!"
По процуцах на утислиох.
Ја и бар пула митја јој рекосх.

Над кренулис на дојавица
ком кет прије збогом рећи,
сказих уз друм поданицу
и зајевасх прохазећи
"Листај, торво, мези, вого,
збогом, цуре, ја нах одох!"

Из рата се сам повратио,
узину ми сва дружина,
а кад стигох код свога,
пуреи мјесту од мог тана:
"Кованица сузе мије,
жам. јамње најмилије!"

Добра бака

У дјетинству бездриненом,
наслијана, дасира ока,
долази нам у походе
камтунца, баба Јока.
Јом видно нико није
баке доње ни везице.

Над год бих се разбавио,
што Јоке да ме сјаси,
врата, даје и тапуче
и цилевље вресло јаси.
„Еј кроци“ — кријени бака —
„спазите се дјерака!“

А у школу када кренух,
бака мрља бајке врашке;
„Нек ми моље књију мајке
и сариједа и напратке!“
Ех, рођена моја бако,
ја научих ујав тако!

Како кренуће на војничку
младе момке, сјајну росу,
да нам путе не замрсе,
расипана бака росу:
"Нек нам ујуту срећа праћу,
нек се сваки кући врати."

Залуд бака гребу врага
у свом срцу, добром, милом,
на далеком војничком
издвоје момци милом.
Поврати се ја, једини,
да испричам о уручени.

Прина о Шарову

Гдје да нађем видољуба
из прошлости да ме зовне,
мој куцове, мој Шарове,
вјерни друже из основне.
Нешто сачунам, сви су знаци,
узрасти ме ларовљаци.

Из дјетињства разиграо
свакој јутра, ланити живо,
ти си мене, биситра ока,
у дворишту сачекивао.
Зборио ти појед јуриш:
"Ја сам теби другар вјерни!"

Кад у ткоју јутрош пођеш,
ти ме праћеш кожд пута,
а предвече сачекам те,
срећан, рече узмихутиа.
"Гдје си? - лекаш. каз кем рече,
на свој начин, мио, псеки.

Век основну завртаваш,
расте мошк, дједов баја,
а ти лекаш, знаш и вољеш,
као недо завигаја.
И јам си ти вјерно верно,
да си давно остарно.

На војну сам отишао,
браћу браћу, зајам зао,
а када се доју враћам,
ми ме неси горевом.
Мој Шарове, ерете роме,
куда ми ме одведоме?

Вјечна рибка

И из вирове ријеке Јајре,
кроз паклије мач, по пљиву,
жури сам без 'престанка
једну хитру, сјајну рибу.

Из тогине у тогину
какве мрке ту је било,
варан се, паран се,
а дјетињство - пропазло.

Једног дана, тих и тужан,
отростих се с родним крајем,
оста рибка, оста Јајра,
блиста, шуми завлајем.

А на моје празно мјесто
вет сивао јак основац,
ваздух жури своју рибу,
непословив, сиваи ловац.

А је, ево, тужан, сањан,
рибу своју нот цуједу
у митици прсте воде,
крај бајкала, у хителу.

Прийде їм'яної роженцяра

Синус се дима сегодні од зими,
сикот сам се сударно с киме.

Моја баба из Кайкова Гора,
од матиє ми паране пилена.

Пилина се ваздає зерс на ме,
засіао сам од неє іапаре.

Један врожан у кайуїу жуну
пелла цекве по ауто-пуну.

Латак срурак с табана кануо
и у пелажу коуу чгануо.

Сам ми сїао и тїврїдо засїао,
под понаву сакрїно звоња ву.

Тїврд сам лунїи и мене и друїа,
сваком осїа на глави гворуїа.

Вано јутро лутало по мравку
и развїао срењер у буцаву.

Мјесечина поље потопила,
лејирн се вода упијала.

Гладовина буџер поткопава,
све се зноји да неја освоји.

Кина пада и језеро кваси,
мокра вода, а суви аласи.

Зайонем који теревенку,
сипошавла се кобна о сјенку.

Луга воду компресором буши,
кере мајку и у лопцу сунчи.

Новар крје од вадуча лавне,
прејео се одјекава Павле.

Бада дринје са реченом сиврица,
буке најатем појео мајарица.

Пљусак лије низ врбнаа дебна
ма је вода од влаге мажебна.

Од ~~вајре~~ вајре се пламен вјержио,
ма је рану менихотн завити.

Садржај

Увод

Стари запис

Патроциње

Китаоцу

Мјесечина

Ћесма бака првака

Славни ловац

Мама моја из Босанске Крајине

Ма и да ли је

свакијара

Расијана

Ловачица

Завра бака

Крива о Шарову

Вјелика риба

Криве мајиног мачара

Сидирски мего

ПЕСНИКОВОМ РУКОМ ПИСАНО

Свеска 3.

БРАНКО БОПИЋ

За издавача

Живан Алексић

Уредник

Милош Јевтић

Графичка редакција

Александар Милићевић
Радослав Топаловић

Издаје и штампа

ГРАФИЧКО-ИЗДАВАЧКА РАДНА ОРГАНИЗАЦИЈА
„МИЛИЋ РАКИЋ” — ВАЉЕВО

Треће издање

Тираж 5 000

Ваљево, 1985.